

כנסת ונפתחה נגדו חקירה, נשמו לרווחה. בנסיבות הנתונות, כשמצא בדירה איש חמוש, שכבר הרג אדם, היתה לשוטרים הצדקה לפתוח באש, כיד למנוע קורבנות נוספים. אך לא היתה למישטרה שום הצדקה שלא לגלות לציבור את האמת — אם אכן נהרג דימיטרסקו מכדורי השוטרים. האמת תתברר רק אחרי שיפורסם דו"ח הפתולוג המישטרי.

אפילו לאורנה. תורגמן ובניצור היו צריכים להיות הפיתיון שיפתח את הדלת. היה עליהם לסמוך על אנשי הימ"מ, שיצליחו תוך הרף שניה, מייד אחרי פתיחת הדלת, להוציא אותם מטווח האש של המטורף החמוש, וללכדו. ההימור הצליח, ואשתו וארבעת ילדיה של מפקד המישטרה — שאך לפני כמה שבועות הושמץ בפראות על ידי כמה חברי

לשלוה מי מפקדיו, צעיר יותר או מאומן יותר למצבים כאלה. הוא גם לא הסכים עם דעת מפקדו, המפכ"ל, ורבים מקציני מטה, שלא הסתכן אלא לאשר פריצה חזיתית של הימ"מ. הפחד לא מנע ממנו לנהוג כפי שלדעתו מחייבים מדיו ותפ"קידו. עוד לפני שעלה לדירה ערך תורגמן תוכנית מסוכנת ביותר, לו, לבניצור ואולי

את בית-הדין הרבני שאין צורך לחכות לחוות-דעת של עובדת סוציאלית. ראו דימיטרסקו ויתר על הבית לטובת אורנה והילדים. אורנה לחצה מאוד על זירו מתן הגט. התרשמתי שהיא סובלת מי בעלה."

לדברי השכנים לא היה ראוץ יציב בנפשו, אך אילו אישפנו אותו, לא היתה מקבלת אורנה גט ממנו.

מקסים קאזיס, חברו לעבודה, סיפר במהלך הדרמה: "ראול היה זקוק לטי-פול פסיכולוגי. ניסיתי לעזור לו, להקטיב לו בכל פעם כשהוא ביקש לשוחח איתי. אחרי שהתגלש מאורנה הוא גר בדירה שכורה בפרדסי-כץ. שם תקפו אותו דכאוונות והוא היה ממעט לאכול. העסיקה אותו רק המחשבה איך יצליח להחזיר אליו את אורנה."

"בליל יום השלישי הוא עבד אך בבר קר סירב ללכת הביתה לישון. הוא נשאר לשבת במישרד. יומיים לפניכן הוא קיבל את רשיון הנהיגה באוטובוס. חשבנו להיגוג אותה, אבל הוא סירב. היינו מופתעים כי בשביל ראול, שהתקשה לקרוא עברית, זה היה הישג שהיה צריך לשמח אותו."

הבעייה הפרטית של אורנה

בחברתו של הגיס ישבו עוד חמיי שה חברים לעבודה של ראול, והמיי תינו. שני פסיכולוגים של המישטרה יצאו אליהם מדי פעם כדי לדלות מהם סיפורים.

תשע שעות עיכבה המישטרה את הניסיון לסיים את הדרמה, וניסתה להבין את התנהגותו של הבעל החמוש.

"בכל השנים היה עלינו להתמודד לבד עם בעייתנו", השיב יהודה בניצור כי שקט ובקור-רוח. "אני לא מוכן היום לחשוף את חייהם הפרטיים של ראול ואורנה."

שתי דקות לפני היציאה לפעולת הפריצה, קרא לו ניצב תורגמן לתוך חדר-המיבצעים. הוא כרך את זרועו סביב כתפו של יהודה, והסביר לו ששניהם יעלו אל הדירה.

כעבור רבע שעה ליוה יהודה את אורנה בדרך החוצה, כשהוא מחבק אותה ותומך בה. אורנה היתה המומה. היא ניסתה לבכות, אך לא הצליחה להוציא הגה מגרונה. יהודה סייע לה כשחלפה מעל גופתו של בעלה ושוללית הדם של השוטר.

מכוננת המישטרה חילצה אותם מהמון הסקרן. בבית אחותה המתינו לה שני ילדיה. אורנה נבלעה בתוך הבית. הטרגר-יה של חייה חזרה להיות בעייתה הפרטית בלבד.

ולשים דגש דווקא על עתידו של ראול: "הילדים שלך זקוקים לך. אל תעשה מעשה פזיז. בוא ונסיים את הפרשנות הקטנה הזו בטוב."

דימיטרסקו לא שוכנע להיכנע, אך דברי ריהם של תורגמן ובניצור שיכנעו אותו לשחרר את הילדים.

לגלות את

האמת

דימיטרסקו היה עייף, הוא היה עייף גם מהמשא-ומתן והסיר את שפופרת הטלפון מעל כנה. סמוך לשעה אחת אחר חצות, נוצר שוב קשר טלפוני בין תורגמן ובין דימיטרסקו. תורגמן ניסה בכל כוחו לשכנע את דימיטרסקו ליצור מגע — ולא רק טלפוני — ביניהם. בסופו של דבר נעתר דימיטרסקו.

תורגמן גילה שהוא חניך האסכולה הצה"לית שניראה שעברה כבר מן העולם, אסכולת "אחרי". הוא הבין שבעיקבות הקשר שיצר עם דימיטרסקו, יהיה הוא עצמו צריך לעלות אל הדירה שבה ישב אדם תשוש, מטורף ובעיקר פוחד, כשהוא מזויין מכף רגל ועד ראש.

הוא לא היסס. הוא הודה אחר-כך בפני עיתונאים: "פחדתי כפי שלא פחדתי ביי. אולם פחד זה לא מנע אותי מלעשות את מה שהוא חשב שיש לעשות — להציל בכל מחיר אשה הכלואה על ידי רוצח מטורף. הוא לא חשב אפילו לרגע שעליו

שלום, אך מצא את מותו מבעד לדלת נעולה, בטרם ידע מה מתרחש בה. מפכ"ל המישטרה, אריה איבצן, טפד לו מול הקבר, וכיתת שוטרים ירתה מתח-כבוד לזיכרו.

למח כבוד לזיכרו של השוטר רס"ל אברהם עיני, שנורה מתח-מקלע עוזי לפני דלתם הוא נקרא לדירה כדי להשכיך של בני-זוג מסוכסכים.